

עלון מס' 377
א' ניסן ה'תשע"ה

ויקרא

הקרָבן הגָדול בְּיִתְרֵנוּ
שֶׁאֵדָם יִכּוֹל לְהִקְרִיב
לִפְנֵי הַקֹּב"ה
הוא לְהַעֲבִיר עַל
מִדּוֹתָיו וְלִמְחֹל,
עַל אֵף שֶׁמִּצַּד הַדִּין
הַצָּדֵק עִמּוֹ.

הַעוֹשֶׂה לְפָנָיו

לְשׁוֹכֵחַ הַדִּין, הֵכִי זֶה
וְנִשָּׁב לְקִרְבָּן, וְשִׁחֲוִי.
(למ"ו)

אוֹהֲבֵי ה'
אֵינָם מְבַקְשִׁים
לְהַפְטֹר
מִחֲזִיזִים,
אֶלָּא, אֲדַרְבֵּהּ,
מִחֲפָשִׁים הֵם
דְּרָכִים שִׁיבֵד
לְהַתְחַיֵּב
בְּמִצְוֹת.

"פֹּרַת יוֹסֵף" - מֶרְכֵז רוּחִי

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חמד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 18:33
יציאת השבת: 18:27

לה"י

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵתֶלְמוֹעַד לֵאמֹר"
לְכָל דְּבָרוֹת וּלְכָל אֲמִירוֹת וּלְכָל צְוִיִּים קִדְמָה קְרִיאָה לְשׁוֹן חִיבָה (חש"י)

בְּנִסְיוֹנוֹת רַבִּים הַעֲמַדְתִּי עַל מְנַת שְׁאֲנִטוֹשׁ
אֶת דְּתִי. בְּרַם מוֹדִיעַ אֲנִי לְךָ אֱלוֹקֵי וְאֱלֹקֵי
אֲבוֹתַי: יִכּוֹל אֶתְּךָ לְדַכְּאֵנִי, יִכּוֹל אֶתְּךָ לְקַחַת
מִמֶּנִּי אֶת הַיָּקָר לִי וְהַטּוֹב בְּיִתְרֵנוּ בְּעוֹלָם, יִכּוֹל
אֶתְּךָ לְיִסְרֵנִי עַד מְוֹת- אַךְ אֲנִי תָמִיד אֲאָמִין
בְּךָ! וְהוֹדִי אֲנִי וְיִהוּדֵי אֶהְיֶה, וְלֹא אֶהְרַהֵר אֶחָד
מִדּוֹתֶיךָ לְמִירוֹת כָּל מֵה שֶׁהִבֵּאתָ וְשִׁתְּבִיא
עֲלֵיוֹ!"

יְהוּדֵי שְׁנַמְלֵט עִם אֲשֶׁתּוֹ וַיִּלְדוּ מְאִימַת
הָאֵינְקוּוִיזִיזְיָה הַסְּפָרְדִית, וּבְסִפְיָה קִטְנָה עַל
פְּנֵי יָם גּוֹעֵשׁ הַגִּיעַ לְאֵי סְלַעֵי אֶחָד. בֵּא
הַבְּרָק וְהִרְגָּ אֶת אֲשֶׁתּוֹ וְקִבֵּר אֹתָהּ עַל אֵם
הַדְּרֵךְ כְּרַחֵל אֲמֵנוּ. בְּאֵה סְעָרָה וְהִטִּילָה אֶת
יְלָדוֹ לַיָּם. לְבָדוֹ, עֲרִירִי, עָרוּם וְיָחָף, יְדִיִּים
שְׁלוּחוֹת אֶל הָאֶל־לֵהִים, וְכֵן אָמַר לְפָנָיו: רַבּוֹן
הַעוֹלָמִים! נִמְלַטְתִּי לְכָאן כִּדִּי שְׁאוּכַל לְעַבְדְּךָ
בְּאִין מְפָרִיעַ לְקִיָּם אֶת מִצְוֹתֶיךָ וּלְקַדֵּשׁ אֶת
שְׁמֶךָ בְּעוֹלָם.

"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה"

א' שֶׁל וַיִּקְרָא קִטְנָה מִכּוּוִין שֶׁבַענִיָּתוֹתוֹ הִרְבֵּה לֹא רָצָה מֹשֶׁה לְכַתֵּב אֶלָּא 'וַיִּקְרָא' כִּפִּי הַנֶּאֱמָר
אֶצֶּל בַּלְעָם. כִּאִילוֹ לֹא נִרְאָה ה' אֵלָיו אֶלָּא בְּמִקְרָה.
הר' מריזין זצ"ל: נְבַצֵּר מִמֶּנִּי לְהִבִּין כִּיצַד יִכּוֹל אֶדָם לְהַתְּפַעֵל מִהַכְּבוֹד וְהֵלֵא דִין הוּא שֶׁלֹּא
יִמָּצֵא מְקוֹם לְעַצְמוֹ מִחֲמַת הַבוֹשָׁה. וּכְמִשָּׁל עַל מֶלֶךְ שֶׁל מַדִּינָה גְדוֹלָה שֶׁמֶנָּה פַעַם מוֹשֵׁל עַל
עִיר אַחַת. וְהָיוּ כָל בְּנֵי הָעִיר חוֹלְקִים לְמוֹשֵׁל כְּבוֹד גְּדוֹל. יוֹם אֶחָד בֵּא הַמֶּלֶךְ לְאוֹתָהּ הָעִיר כִּדִּי
לְרִאוֹת כִּיצַד מְנַהֵל הַמוֹשֵׁל אֶת הָעִיר. הַמֶּלֶךְ הָיָה מְחַפֵּשׁ כִּאֶדָם פֶּשׁוּט וְרַק הַמוֹשֵׁל שֶׁסִּייר
עִמּוֹ יָדַע אֶת זְהוּת הַמֶּלֶךְ הָאֲמִינִית. כִּאֲשֶׁר עָבְרוּ בְּרַחוּבוֹת הָעִיר חָלְקוּ כְּבוֹד בְּנֵי הָעִיר לְמוֹשֵׁל
וְלֹא זֶהוּ אֶת הַמֶּלֶךְ... נֶקַל לְשַׁעַר כְּמֵה בּוֹשׁ וְנִכְלָם הָיָה הַמוֹשֵׁל מִהַכְּבוֹד שֶׁחָשׂוּ לוֹ בְּנֵי עִירוֹ
בְּיֻדְעוֹ כִּי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לוֹ מְגִיעַ הַכְּבוֹד הַגְּדוֹל הוֹלֵךְ עִמּוֹ...
רָגַשׁ בּוֹשָׁה כְּזֶה צָרִיךְ לְהַרְגִּישׁ כָּל אֶדָם בְּיֻדְעוֹ כִּי כָּל הַכְּבוֹד יָאָה רַק לֵה' וַיִּתְּבַרְךָ, שֶׁהוֹלֵךְ עִמּוֹ
וְחָנָן אוֹתוֹ בְּמַעֲלוֹת הַלָּלוּ שֶׁבְּגִלְגָּלָן הוּא זוֹכֵה לְכָבוֹד.

מתוך 'אמרי חכמה'

"וַהֲבִיא אֶת אֲשֵׁמוֹ לָהּ" עַל זֹטְאָתוֹ אֲשֶׁר זֹטְאָה

מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁאֶדָם הַנוֹשֵׂא מִשָּׂא כְּבֵד עַל כֶּתְפוֹ וַיִּשׁ בְּרַצוֹנוֹ לְהוֹסִיף וּלְסַחֵב מִשָּׂא נוֹסֵף,
כְּבֵד אֵף הוּא. בְּתַחֲלִילָה, הוֹלֵךְ אֶל מְקוֹם יְעֻדוֹ וּמְנִיחַ שָׁם אֶת הַמִּשָּׂא שֶׁעָלָיו כִּדִּי שְׂיוּכַל אַח"כ
לְהָרִים אֶת הַמִּשָּׂא הָאֶחָד וּלְתַתּוֹ עַל שִׁכְמוֹ.
כֵּן אֵל יִסְעָה הָאֶדָם לְחֲשֹׁב כִּי הוּא עוֹשֶׂה כִּאֵן מַעִין "מִשָּׂא וּמִתֵּן" חֲלִילָה: בְּתַחֲלִילָה יִחְטָא
כְּעֻצַּת יָצָרוֹ וְאַחֵר כֵּן יָבִיא קְרָבָן עַל כֵּן וַיִּתְּכַפֵּר לוֹ. לֹא וְלֹא. עָקַר הַדְּבָר הוּא הַתְּשׁוּבָה
שֶׁעוֹשֶׂה עַל חֲטָאָיו וּמִתְחַרֵּט עַל מַעֲשָׂיו הָרָעִים וְגוֹמֵר בְּלִבּוֹ שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְכִסְלָה עוֹד. רַק אִז
רָאוּ לוֹ לְהִבִּיא קְרָבָן עַל כֵּן.

מתוך משלי המגיד מדובנא זצ"ל

ההכנות לפסח וביעור החמץ

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

מצוה התורה להשבית את החמץ מבתינו קודם הפסח. ואנו עושים זאת ע"י: 1- הוצאת החמץ מרשותינו. 2- ביטול החמץ בפה (לאחר בדיקת חמץ). 3- בדיקה בכל מקום שמכניסים בו חמץ שמא נשאר בו חמץ. ולפיכך:

א. צריך להוציא מרשותינו כל סוג של חמץ כגון: קרקרים, 'ביסלי', בייגלה, וופלים, אטריות, מוצרי בצק קפואים, בירה. ולכן ישתדל לסיים את מוצרי החמץ שברשותו מבעוד מועד.

ב. מי שיש ברשותו חמץ בעל ערך גבוה כגון בקבוקי 'וויסקי' יכול לסוגרם בארון מיוחד ולמכרם לגוי במכירת-חמץ הנעשית דרך הרבנות (אם אין משאיר חמץ ברשותו אין צורך לבצע 'מכירת-חמץ').

ג. החמץ בפסח אסור אף בהנאה, ולכן אין להאכיל בעלי חיים במזון שמכיל חמץ. ואף אין להשאיר ברשותו מזון כזה.

ד. צריך לנקות ולסדר את הבית קודם 'בדיקת חמץ', באופן שאפשר יהיה לבצע את בדיקת החמץ ביעילות. אך אין חובה כלל לבצע ניקיון כללי ויסודי של הבית.

ה. גם מי שעוזב את ביתו למשך כל ימי הפסח צריך להוציא את החמץ מרשותו ולבצע בדיקת-חמץ בלילה שקודם עזיבתו (אך לא יברך על הבדיקה, אם נעשית קודם ללמנה). וכאמור לעיל אין חובה כלל לבצע ניקיון כללי ויסודי של הבית.

ו. מי שעוזב את ביתו ואין באפשרותו לבצע בדיקת-חמץ, יכול למכור את רשותו כולה (ולא רק את החמץ) לגוי במכירת חמץ הנעשית דרך הרבנות.

ז. חמץ שנפסל מאכילת כלב קודם הפסח מותר. ולכן, אין צורך הכשר לפסח על מוצרי ניקיון, תמרוקים, תרופות (שאין להם טעם טוב) וכיוצא בזה.

אין מצווה שמביאה ברכה לעולם יותר מהקרבתנות.

הגר"ש פינקוס זצ"ל

בקרבתנו עולה ויורד, הדין הוא שעל עבירות מסיימות יש להביא כבשה או שעירת עיזים להטאת, ואם ישנו אדם שקשה לו לעמוד בכך בגלל שהוא עני יביא תורים ובני יונה, ואם דל הוא וקשה לו להביא גם את זה מביא מנחת סלת.

ומבאר בתורת כהנים, שלא ממליצים לו לקחת הלנואה ולהביא כבשה או שעירת עיזים. ומכאן לומדים עד כמה מגנה נטילת ההלנואה בעיני ה' יתברך.

ובידינו של יום הכיפורים, בוידוי הגדול, מדגישים "ציערנו בעלי חובות", והכונה שאנו מצעירים את בעלי החוב בעכוב התשלום.

הנהגות אהבת ישראל

לנשים יש תפקיד מאד חשוב ביהדות. כאשר אשה אומרת: לא קל להיות בבית עם הילדים במשך כל היום. אני מעוניינת לצאת לעבוד ורוצה שבעלי ישמר על הילדים, היא אישה שמפספסת את יעודה ואת תפקידה האמיתי. אם הייתה מבינה שהבישול, הכלים והילדים הם כעבודת הקרבנות בבית המקדש, אין ספק שהיא הייתה מאשרת ומתיחסת אליהם בשמחה.

הגר"י יגן זצ"ל

כשיחשב האדם שכל מה שהקדוש ברוך הוא עושה עמו לטובתו הוא עושה, בין שיהיה בגופו, בין שיהיה במקומו, ואף על פי שהוא אינו רואה ואינו מכין איך זה הוא טובתו, ודאי טובתו הוא, הנה לא תחלש אהבתו מפני כל דוחק או כל צער, אלא אדרבא, תגבר ותוסף בו תמיד.

מסילת ישראל

בתפילת שמונה עשרה, בטום ברכה לא חותמים במלת "הרוצה", מלבד בברכת "השיבנו אבינו לתורתך" שחותמים בה: "ברוך אתה ה' הרוצה בתשובה" - כי הקב"ה רוצה בתשובתו של כל אדם ואדם, ואף אם נפל, יקום טוב, ככתוב: "שבע יפול צדיק - וקם". ואל יתיאש כלל!

הימים הנוראים בהלכה ובאגדה

ביחסים שבין אדם לאשתו, כשישנה תחושת אהבה, יכול הבעל לבטא זאת במקשה וגם זה טוב אבל חשוב שיבטא את אהבתו גם בדבור, והעקר לבטא זאת במעשה - להביא לה מתנה כלשהיא... זהו ביטוי של אהבה.

כך גם בענין אהבת ה', הביטוי החזק ביותר לאהבתנו כלפיו יתברך הוא שלוקחים בהמה שיש לה דמיון חצוני לאדם, כגון: עיניים, פה, אזניים... ואומרים: רבוננו של עולם, אני שופך את דמי עבורך...

הגר"ש פינקוס זצ"ל

קרבתנו הוא בטוי להתלבטות לקב"ה ע"י שפיכת דם. אין דבר שמזעזע את האדם יותר מאשר דם נשפך. וכשקאדם רוצה לבטא את ההתבטלות להקב"ה, הוא שופך דם, ובזה נותן בטוי לצצמת ההרגשות שלו כלפי הקב"ה. בהקרבנות קרבן מנח בטוי לכך שהאהבה לקב"ה זו אהבה של נפש, של דם, של חיות. אדם מוכן לתת לשני כסף וזהב, אבל לא לשפוך את דמו עבור אף אחד, רק עבור הקב"ה! הבטוי החזק ביותר של עבודה לאלוקים זה ע"י שפיכת דם.

מתוך תפארת שמשון

לולא נזכרה בתורה מדת הגאון, לא הייתי מאמין שתמצא מדה זו בבני אדם, הקרוצים מחמר, לא אוכל לצייר לי כיצד יתגאה אדם והוא - כל תיוו כצל עובר, משול לחרס הנשבר, היום חי ולמחר מת. רבי לוי יצחק מברדיצ'ב